

бличи гы жьстоко за гнусаво-то при-
струваніе, съ кое-то идяхъ подъ ви-
домъ на благоговѣніе да примамятъ
благочестивы-ты человекы, а слѣдъ
това заповѣда да гы хвърлятъ въ под-
земницы-ты на кулж-тж.

Като ся заведохъ тамъ, по-младый
думаше Ликогіану : Какъ можя прочее
Господарь-тж да издирк наши-ты пла-
нове по сичкы-ты обстоятелства? той
знае още, что сме ся разгораряли на
пжтя; знае дѣто думахме да облѣчемъ
неговы-ты дрѣхы и да живѣемъ въ слѣ-
дуюжще като господаре. Негли момче-
то, что ны водяше, разумява нашія языкъ
и ны придаде. — Това е невъзможно,
рѣче Ликогіанъ, освѣнь ако не е влязло
изъ прозореца ; зачто-то азъ внимавахъ
добрѣ, и не прѣстанахъ нито една ми-
нута, отъ да глѣдамъ на куляны-ты
врата, и не замина нито една душа
прѣзъ помѣстеныя мостъ откакто сме
стигнжли. Тука има нѣкоя тайна. Виж-